

Arrest

nr. 181 631 van 1 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ABDULMEHDI *loco* advocaat L. PEETERS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van de Shahr-e Naw regio in de stad Kandahar. Op heel jonge leeftijd ging u met uw familie in Qalai Khotere Bibi Mahro wonen in de stad Kabul. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

In 1978 of 1979, toen u 13 jaar oud was en de zevende graad op school had afgewerkt, trouwde u en verhuisde u naar Kota-e Sangi in Kabul. U werkte toen reeds één jaar in de bouwafdeling van het ministerie van openbare orde. Ook na uw huwelijk bleef u studeren en werken. U maakte uw middelbare school af. Na drie jaar huwelijk overleed uw eerste echtgenoot in de oorlog. Na de dood van uw

echtgenoot bleef u nog vijf of zes maanden in Kabul. Aan het einde van de regeerperiode van Najibullah in april 1992, nam u uw twee kinderen mee naar Iran, waar u tien jaar lang als legale Afghaanse vluchteling verbleef. U vestigde zich aanvankelijk in de stad Mashad in Iran, waar u ongeveer één jaar woonde. Toen u met uw huidige echtgenoot A. B. Q.(15/18557) huwde, verhuisden jullie naar het eiland Qeshm in Iran. In 1996 overleed uw vader ten gevolge van ziekte. U en uw echtgenoot bleven op Qeshm wonen tot jullie bij het begin van de regeerperiode van Karzai, in de periode tussen 2002 en 2004, teruggingen naar Afghanistan. Jullie leefden toen ongeveer één jaar in Afghanistan en verbleven afwisselend op verschillende adressen in Kabul. U verbleef in die periode tevens twee maal in de geboortestreek van uw echtgenoot in het district Ghorband in de provincie.

De eerste twee maanden na jullie terugkomst in Afghanistan brachten jullie door bij de zus van uw echtgenoot in Kabul. U werd gecontacteerd door uw broers en uw moeder om uw deel van de erfenis van uw overleden vader op te eisen. Al uw broers en zussen verzamelden in het huis van uw moeder en uw oudste broer G. M. A., hoofd van het anti-drugs departement van de nationale politie in Kabul, stelde voor dat iedereen twee miljoen dollar kon krijgen, in plaats van de vijf miljoen die iedereen toebehoorde. Vijftien dagen later kwam uw moeder bij u en zei ze dat uw oudste broer het geld niet zou geven. Hierop besloot uw oudere zus om naar de rechtbank te stappen en zo jullie rechten op te eisen. Samen met uw zussen, ging u naar verschillende rechtbanken, politiebureaus en naar het ministerie van justitie in Kabul, maar overal stotten jullie op een muur. De macht van uw oudste broer G. M. was van die mate dat niemand jullie kon helpen. Nadat u het politiecentrum bezocht had, werd u aangereden door een politiewagen die bestuurd werd door uw broer G. M.. Twee maanden later werd uw echtgenoot opgebeld door een vriend van G. M. , K. K.. Hij vertelde uw echtgenoot aan de telefoon dat hij een vreedzame oplossing wou zoeken voor het conflict. Uw echtgenoot ging hierop in en ontmoette K. K. aan de Pamir cinema. Hij stapte in een auto en werd vervolgens naar een afgelegen plaats gereden waar hij werd verkracht en mishandeld met een stok. Hierna besloten jullie zo snel mogelijk terug te keren naar Iran. Jullie hebben Afghanistan verlaten ongeveer tien of vijftien dagen na dit incident.

Daarnaast kende uw echtgenoot problemen met de taliban in zijn geboortestreek Ghorband in de periode dat jullie zich in Afghanistan bevonden. Omwille van zijn voormalige lidmaatschap van Etihad Islami wou de taliban hem rekruteren.

Na jullie terugkeer naar Iran, bleven jullie nog drie tot vijf jaar illegaal op het eiland Qeshm in Iran. Omdat jullie er geen verblijfskaarten meer hadden en het jullie verboden werd er te wonen, besloten jullie om Iran te verlaten en naar Europa te reizen.

Jullie hebben Iran verlaten in de zomer van 2014 en reisden via Iran naar Turkije waar jullie ongeveer negen maanden verbleven. Daarna reisden jullie verder via Griekenland, Macedonië, Bulgarije, Servië en Hongarije naar België waar jullie op 29 juli 2015 aankwamen en een dag later asiel aanvroegen.

Ter staving van jullie asielaanvraag legde u volgende documenten voor tijdens uw eerste gehoor op het CGVS: een document ter getuigenis van uw familieband met uw vader, een klacht ingediend bij de politie van de 10e stadsdeel van Kabul, een klacht aan het ministerie van justitie van de hand van het Afghaanse parlement in verband met uw recht op de erfenis, uw taskara, vijf foto's van u en uw echtgenoot, een doktersattest uit Iran in verband met de verwondingen van uw echtgenoot, twee bevelen om het Iraanse grondgebied te verlaten, een pasfoto van uw broer, een aantal medische documenten in verband met uw ziekte diabetes, een aantal kaartjes met adressen van de Verenigde Naties in verschillende Iraanse steden, twee klachten ingediend bij het beroepshof in Kabul, een klacht bij de advocaat van de beroepsrechtbank, een klacht bij de rechtbank van documenten, een petitie en klacht bij het ministerie van justitie, een vragenformulier van de politie van de 10e stadsdivisie van Kabul, de gehoorverslagen van u en uw drie zussen en een aantal handgeschreven brieven aan de Verenigde Naties. Op 16 april 2016 diende u een medisch attest in met betrekking tot de verwondingen van uw echtgenoot. Op 25 juli 2016, de datum van uw tweede gehoor op het CGVS, diende u een verslag van een gastro-enterologisch onderzoek van uw echtgenoot voor.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw broer G. M. A..

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw profiel en uw verblijf de laatste jaren voor uw komst naar België (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 2). Er werd ook beklemtoond dat het voor de beoordeling van uw nood aan bescherming noodzakelijk is dat u een correct zicht op uw werkelijke achtergrond biedt. **Niettemin blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking en u geen duidelijkheid gegeven over uw profiel en uw verblijf voor uw komst naar België.**

Vooreerst is er onduidelijkheid over wanneer jullie werkelijk naar Afghanistan teruggereisd zijn. U geeft tijdens het eerste gehoor op het CGVS aan dat u terugging naar Afghanistan in het jaar dat Karzai president werd (CGVS 1, p. 13). U verklaart dat u ongeveer één jaar in Afghanistan verbleef (CGVS 1, p. 14). Tijdens het tweede gehoor bevestigt u dat u slechts éénmaal naar Afghanistan afreisde in de periode dat Karzai president was (CGVS 2, p. 4). Gevraagd naar het jaar waarin u terugkeerde, geeft u aan dat dit het jaar was waarin Karzai aan de macht kwam (CGVS 2, p.4). U geeft aan dat u één jaar en twee maanden in Afghanistan verbleef (CGVS 2, p. 4). U vermeldt ook expliciet dat u daarbuiten nooit naar Afghanistan bent gereisd, ook niet voor kortere bezoeken (CGVS 2, p. 6). Ook uw echtgenoot geeft aan dat jullie slechts éénmaal naar Afghanistan reisden en daar één jaar bleven (CGVS 15/18557-2, p. 9). Hij verklaart dat jullie terugkeer in de begintijd van de regeerperiode van Karzai was. Hij verduidelijkt dat Karzai op dat moment nog interim-president was (CGVS 15/18557-1, p. 10). Tijdens het tweede gehoor geeft uw echtgenoot aan dat Karzai reeds anderhalf jaar president was op het moment dat jullie terugkeerden naar Afghanistan (CGVS 15/18557-2, p. 9). Uit jullie verklaringen kan bijgevolg worden afgeleid dat jullie van Iran naar Afghanistan reisden in de periode waarin Hamid Karzai het ambt van interim-president bekleedde, oftewel tussen december 2001 en oktober 2004.

Opvallend is echter dat u er niet in slaagt het jaar te noemen waarin jullie in Afghanistan verbleven. U geeft slechts aan dat het in de periode was dat Karzai aan de macht was (CGVS 2, p. 4). U kan evenmin aangeven in welk jaar u uw taskara verkreeg. Wel verklaart u dat u die verkreeg in de periode van de rechtszaak (CGVS 2, p. 6). U stelt dat uw geheugen niet goed werkt en dat u daarom niet in staat bent het jaartal te noemen (CGVS 2, p. 6). Geconfronteerd met het feit dat het opmerkelijk is dat u er niet in slaagt het jaartal te noemen waarin u zich in Afghanistan bevond, gezien u een groot aantal documenten van rechtbanken, politiebureaus en zelfs het ministerie van justitie voorlegt die allen dateren van één en hetzelfde jaar en waarvan sommige documenten zelfs van uw hand zijn, reageert u dat het lang geleden is, zo'n tien tot elf jaar terug (CGVS 2, p. 6).

Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw taskara en de documenten van uw rechtszaak niet overeenstemmen met de inhoud van die documenten. Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u de taskara verkreeg in de periode dat u naar de rechtbank ging omwille van de erfenis (CGVS 1, p. 14). U geeft tevens aan dat u in Afghanistan was op het moment dat u de taskara verkreeg en dat u zelf meeging naar het bureau om de taskara te verkrijgen (CGVS 2, p. 6). Uit de vertaling van uw taskara blijkt evenwel dat die is afgegeven op 12 assad 1383, een datum die overeenstemt met 2 augustus 2004 in de gregoriaanse kalender. Nochtans dateren alle documenten die u voorlegt met betrekking tot de rechtszaak inzake de erfenis van uw vader uit het jaar 1386, omgerekend het jaar 2007. Dat zowel u als uw echtgenoot aangeven dat jullie slechts éénmaal vanuit Iran naar Afghanistan reisden, en toen maximaal één jaar en twee maanden in Afghanistan verbleven tijdens de interim-periode van Karzai, is dus in tegenspraak met de data die vermeld staan op uw taskara en de attesten van de rechtszaak. Deze tegenstrijdigheid doet afbreuk aan uw verklaringen over uw voorgehouden problemen in Afghanistan.

Daarnaast leggen u en uw echtgenoot incoherente en tegenstrijdige verklaringen af over de lengte van jullie verblijf in Afghanistan alsook over waar jullie toen precies verbleven in Afghanistan. Zo slagen jullie er niet in duidelijkheid te scheppen over jullie verblijfsplaatsen in Afghanistan gedurende dat jaar. Wanneer er tijdens het tweede gehoor in detail wordt ingegaan op jullie verblijfsplaatsen gedurende jullie verblijf in Afghanistan, valt op dat zowel u als uw echtgenoot niet in staat zijn duidelijkheid te scheppen over waar jullie wanneer verbleven gedurende dat jaar. Zo geeft u aan dat u bij de zus van uw echtgenoot Abdul Baqi verbleef bij aanvang van jullie verblijf in Afghanistan (CGVS 2, p. 4). Gevraagd hoe lang u daar bleef, stelt u dat u er het hele jaar door periodes verbleven heeft, en dat u tevens bij de oom van uw echtgenoot en in Ghorband verbleven heeft (CGVS 2, p. 4). Nogmaals gevraagd naar hoe lang u initieel bij uw schoonzus verbleef, antwoordt u dat u reeds gezegd heeft dat u gedurende dat jaar op verschillende plaatsen verbleven heeft (CGVS 2, p. 4). Wanneer de vraag een derde maal gesteld wordt, antwoordt u dat u twee maanden lang bij uw schoonzus verbleef alvorens u naar Ghorband trok waar u twee nachten bleef voordat jullie terugkeerden naar het appartement van uw schoonzus in Kabul (CGVS 2, p. 4-5). Uw echtgenoot verklaart echter dat jullie na een verblijf van twee maanden bij zijn zus in Kabul naar Ghorband trokken en daar 40 dagen lang verbleven (CGVS 15/18557-2, p. 9-10). Deze tegenstrijdigheid roept verdere vragen op over jullie verblijf(plaatsen) in Afghanistan.

Hoewel getracht wordt om stap voor stap een zicht te krijgen op jullie verblijfplaatsen gedurende dat jaar in Afghanistan, slagen zowel u als uw echtgenoot er niet in duidelijk te maken hoe, wanneer en waar jullie dat jaar in Afghanistan verbleven. U geeft aan dat u zich niet kan herinneren hoeveel nachten u hier of daar sliep (CGVS 2, p. 5). Gewezen op het feit dat dit niet nodig is, maar dat er wel naar een algemeen overzicht gevraagd wordt met enige tijdsaanduiding van wanneer u en uw echtgenoot waar verbleven, herhaalt u opnieuw dat u dat niet onthouden of genoteerd heeft (CGVS 2, p. 5). Ook uw echtgenoot slaagt er niet in om duidelijkheid te verschaffen (CGVS 15/18557-2, p. 10).

Daarbij is het tevens opmerkelijk dat u aangeeft dat uw echtgenoot steeds bij u was, behalve toen u naar het provinciehuis ging in verband met de rechtszaak (CGVS 2, p. 5). Vervolgens stelt u dat u niet meer dan twee keer naar Ghorband ging uit vrees voor de taliban (CGVS 2, p. 5). Gevraagd of er periodes waren waarin uw echtgenoot niet bij u was, geeft u aan dat die er wel waren. U geeft aan dat u niet weet waar hij toen verbleef. Gevraagd hoe lang uw echtgenoot dan afwezig was, geeft u aan dat het over ochtenden of avonden gaat (CGVS 2, p. 6). Expliciet gevraagd of uw echtgenoot vaak bij zijn familie in Ghorband verbleef, stelt u van niet (CGVS 2, p. 6). Nochtans verklaart uw echtgenoot tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat hij afwisselend drie dagen in Kabul en drie dagen in Ghorband verbleef (CGVS 15/18557-1, p. 9). Hij zegt ook dat hij meestal in Ghorband verbleef en dat hij verplicht was om in Ghorband te wonen omwille van de problemen met uw broers en zussen (CGVS 15/18557-1, p. 9). Dat u verklaart dat uw echtgenoot niet veel in Ghorband verbleef is bijgevolg strijdig met zijn verklaringen. Deze tegenstrijdigheden doen opnieuw grote vraagtekens reizen over de geloofwaardigheid van jullie voorgehouden verblijf(plaatsen) in Afghanistan. Dat geen van jullie in staat is om hierover coherente verklaringen af te leggen doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die jullie toen in Afghanistan zouden hebben ondervonden.

Daarnaast legt u incoherente verklaringen af over het conflict omtrent de erfenis van uw overleden vader. Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat uw broer G. M. de enige was die problemen veroorzaakte voor u. U stelt dat de volledige erfenis bij hem is. U voegt toe dat uw andere broers niet zo hard zijn met u en uw zussen en dat ze G. M. probeerden te overtuigen het deel van de erfenis dat aan u en uw zussen toekomt aan jullie te schenken (CGVS 1, p. 16). Nochtans blijkt uit de vertaling van de klacht van u en uw drie zussen aan het Afgaanse parlement van 17 mizan 1386 of 9 oktober 2007 dat er problemen waren met uw broers G. M. en Ghulam Haidar. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u vaagweg dat wanneer er sprake is van een erfenis, ieder zijn deel wil, zo ook uw broer Haidar (CGVS 1, p. 16). Nogmaals gewezen op het feit dat uit de klacht die u voorlegt wel degelijk blijkt dat u problemen gekend heeft met beide broers, herhaalt u dat Haidar zijn deel wou en dat het mogelijk is dat hij een vijand geworden is daardoor (CGVS 1, p. 16). U blijft stellen dat G. M. de grote boosdoener is in dit erfenisconflict (CGVS 1, p. 16). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u eerder expliciet verklaarde dat uw broer G. M. de enige broer was die problemen voor u veroorzaakte (CGVS 1, p. 16). U reageert opnieuw heel vaag en stelt dat het mogelijk is dat twee broers zich verenigen omdat ze hun deel van de erfenis willen (CGVS 1, p. 16). U slaagt er niet in uit te klaren waarom u eerder verklaarde dat u enkel problemen kende met G. M. terwijl het document duidelijk melding maakt van problemen met beide broers. Uw echtgenoot verklaart dan weer dat er problemen waren met alle drie uw broers Ghulam Muhayudin, Ghulam Haidar en Timor Shah en de drie zonen van uw vermiste broer Daud (CGVS 15/18557-1, p. 13). Hij verduidelijkt verder dat uw broers en de drie zonen van Daud zich verenigden en overeenkwamen om u en uw zussen niets

te betalen (CGVS 15/18557-1, p. 13). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat jullie verklaringen ter zake geenszins overeenstemmen. Dat u dergelijke incoherente verklaringen aflegt over een dermate cruciaal element in het conflict omtrent de erfenis van uw vader, dat aan de basis ligt van uw vertrek uit Afghanistan, doet de geloofwaardigheid van uw relaas wankelen.

Daarnaast leggen u en uw echtgenoot tegenstrijdige verklaringen af over het vertrek van uw zoon vanuit Iran naar Afghanistan en de manier waarop jullie op de hoogte werden gebracht van het overlijden van uw vader. U verklaart dat uw zoon acht jaar geleden vanuit Iran naar Afghanistan reisde (CGVS 2, p. 8). U stelt dat hij absoluut naar zijn grootmoeder wou en dat hij in Afghanistan wou studeren (CGVS 2, p. 8). Opmerkelijk is daarbij dat u verklaart dat uw zoon naar Afghanistan reisde vóór de periode dat jullie zelf terugkeerden naar Afghanistan (CGVS 2, p. 8). Nochtans verklaren u en uw echtgenoot, zoals hierboven uitvoerig besproken wordt, dat jullie naar Afghanistan trokken in de beginperiode van Karzai, zijnde in de jaren 2002 tot 2004 of ongeveer 12 tot 14 jaar terug. Dat u tevens verklaart dat uw zoon acht jaar geleden naar Afghanistan trok en verdween en dat dit gebeurde voor jullie vertrek uit Iran naar Afghanistan (CGVS 2, p. 8), houdt dus geen steek. Hoe lang voor uw vertrek uw zoon vertrokken is, kan u zich niet herinneren (CGVS 2, p. 8). Uw echtgenoot beweert dan weer dat uw zoon zes tot acht jaar na jullie huwelijk terugkeerde naar Afghanistan (CGVS 15/18557-2, p. 8). Aan de hand van jullie verklaringen omtrent jullie huwelijk kan worden afgeleid dat dit de periode 1999/2000 tot 2001/2002 is. Dat u en uw echtgenoot geen éénduidige verklaringen afleggen over wanneer uw zoon teruggegaan is naar Afghanistan, is op zijn minst opmerkelijk te noemen. U stelt dat u verder geen contact gehad heeft met uw zoon eens hij in Afghanistan was. U geeft aan dat hij niet gebeld heeft en niets heeft laten weten. Ook uw zus zou niets vernomen hebben van uw zoon (CGVS 2, p. 8). Uw echtgenoot verklaart echter dat u op de hoogte gesteld werd van de dood van uw vader door uw zoon, toen die nog niet vermist was (CGVS 15/18557-1, p. 11). Hij verklaart dat u brieven ontving van uw zoon toen hij in Afghanistan was (CGVS 15/18557-1, p. 11). In het tweede gehoor op het CGVS verklaart uw echtgenoot dan weer dat er geen contact was tussen u en uw zoon, omdat het niet mogelijk was (CGVS 15/18557-2, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt uw echtgenoot enkel dat hij dit niet gezegd heeft en dat u via uw zus op de hoogte gesteld werd van de dood van uw vader (CGVS 15/18557-2, p. 8). Het simpelweg ontkennen van eerdere verklaringen volstaat echter niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Deze tegenstrijdigheden in jullie verklaringen over uw zoon schaden opnieuw de algemene geloofwaardigheid van jullie relaas.

In het tweede gehoor legt uw echtgenoot opnieuw andere verklaringen af over hoe u geïnformeerd werd over de dood van uw vader tijdens uw verblijf in Iran. Hij verklaart ditmaal dat er Afghanen zijn die de grens tussen Iran en Afghanistan bereizen en dat het mogelijk is dat de info over de dood van uw vader op die manier tot bij u geraakt is (CGVS 15/18557-2, p. 13). U verklaart zelf dat u op de hoogte gebracht werd over de dood van uw vader omdat u destijds werd opgebeld. U zegt dat u telefonische contacten had met uw moeder en uw broers maar dat die na de rechtszaak verbroken werden (CGVS 2, p. 9). Dat u en uw echtgenoot tegenstrijdige verklaringen afleggen over hoe u te weten kwam dat uw vader gestorven was, is opmerkelijk en doet bijkomend vermoeden dat jullie informatie achterhouden over jullie werkelijk netwerk in Afghanistan vroeger en vandaag.

Het is verder verwonderlijk dat u geen informatie heeft over de gebeurtenissen in dit conflict na jullie vlucht naar Iran. U geeft aan dat u geen nieuws heeft over gebeurtenissen na uw vertrek uit Afghanistan. U voegt toe dat uw echtgenoot zijn sim-kaart brak en niet weet wat er daarna gebeurde (CGVS 1, p. 19). U geeft aan dat u gedurende de vier tot vijf jaar die jullie nog in Iran doorbrachten voor jullie komst naar België, geen contact had met familie of met iemand anders in Afghanistan (CGVS 1, p. 19). Ook met uw zussen, waarmee u een gemeenschappelijk doel deelde, hield u geen contact meer (CGVS 1, p. 19). U geeft tevens aan dat u niet weet of uw zussen nog problemen gekend hebben omwille van de erfenis na jullie vertrek uit de regio. U voegt toe dat u geen contact had uit schrik dat uw broer u zou vinden en doden (CGVS 2, p. 12). Ermee geconfronteerd dat het heel opmerkelijk is dat u alle contact verbreekt en daardoor geen info heeft over de verwikkelingen van het conflict na jullie vertrek, stelt u dat u niet naar uw broers gaat bellen om te zeggen waar jullie zich bevinden (CGVS 2, p. 12). Nochtans zijn er andere kanalen om informatie te bekomen, en kan u bijvoorbeeld via uw moeder of uw zussen zaken te weten gekomen zijn. U reageert slechts door te stellen dat u niemand getelefoneerd heeft (CGVS 2, p. 13). U slaagt er echter niet in te uit te klaren om welke redenen u ook alle contact met uw moeder en zussen verbrak.

Ook jullie verdere verklaringen over (het gebrek aan) contact met mensen in Afghanistan na jullie terugkeer naar Iran getuigen van bijzonder weinig coherentie. U stelt zelf geen contact te hebben gehad met familie of eender wie vanuit Iran in de periode na jullie terugkeer uit Afghanistan (CGVS 2, p. 13). U

stelt wel dat uw echtgenoot zonder uw medeweten contact had met zijn jongere broer. Die belde hem af en toe op om geld te vragen (CGVS 2, p. 13). Zelf stelt uw echtgenoot dat hij met niemand contact onderhield in de periode nadat jullie vanuit Afghanistan terug naar Iran gingen (CGVS 15/18557-2, p. 15). Hij zegt expliciet dat zijn broers hem niet nodig hadden omdat ze landbouwers waren en genoeg hadden om te overleven (CGVS 15/18557-2, p. 15). Uw echtgenoot geeft aan dat hij sinds zeven of acht jaar niet langer contact heeft met zijn broers. Hij verklaart dit door te stellen dat ze niets aan die contacten hebben. Nogmaals gevraagd naar de redenen voor het ontbreken van enig contact tussen uw echtgenoot en zijn broers, stelt hij plots dat hij de contactnummers verloor (CGVS 15/18557-2, p. 15). Hij gaat verder en vertelt dat jullie de telefoon verloren of verkochten (CGVS 15/18557-2, p. 15). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat uw echtgenoot niet met zekerheid kan aangeven of jullie de telefoon verloren of verkochten. Vervolgens stelt uw echtgenoot dat jullie ook jullie simkaart verloren en zo alle contactnummers verloren (CGVS 15/18557-2, p. 15). Vervolgens geeft uw echtgenoot aan dat hij de telefoon verkocht heeft voor geld. Gevraagd of het niet mogelijk was om de telefoonnummers op de sim-kaart te bewaren, antwoordt hij simpelweg dat die simkaart niet werkt in Iran. Gewezen op het feit dat er andere manieren bestaan om contactnummers te bewaren en dat het niet logisch is dat u alle contactgegevens verliest omdat jullie de telefoon verkochten, stelt uw echtgenoot dat hij wist dat dat er een jongen vanuit Gamchak af en toe naar Iran kwam en dat hij overtuigd was dat hij de contactnummers op die manier zou kunnen bekomen (CGVS 15/18557-2, p. 16). Uw echtgenoot geeft aan dat dit niet gelukt is (CGVS 15/18557-2, p. 16). Uw echtgenoot verklaart echter nergens dat hij de simkaart zou gebroken hebben, zoals u verklaarde tijdens het tweede gehoor (CGVS 2, p. 13). Dat jullie verklaringen over jullie contact met familie in Afghanistan vanuit Iran, alsook de redenen waarom er geen contact zou geweest zijn, niet éénduidig zijn, is verwonderlijk en wijst verder in de richting van het achterhouden van informatie over een netwerk in Afghanistan. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie voorgehouden problemen en doen vermoeden dat jullie nalaten een eerlijk zicht te bieden op jullie werkelijke situatie en netwerk in Afghanistan.

Daarnaast zijn ook jullie verklaringen over de lengte van jullie verblijf in Iran na jullie terugkeer vanuit Afghanistan tegenstrijdig. Zo geeft u tijdens het eerste gehoor aan dat u nog vier of vijf jaar in Iran verbleef nadat u Afghanistan verliet (CGVS 1, p. 19). In het tweede gehoor geeft u aan dat u nog vijf, zes of zeven jaar in Iran verbleef (CGVS 2, p. 7). Uw echtgenoot had op de DVZ verklaard dat jullie tien jaar geleden, oftewel in 2005, terugkeerden naar het dorp Janbathkhil in Afghanistan waar hij één jaar verbleef alvorens terug te keren naar Iran. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaart hij dat jullie na één jaar in Afghanistan te hebben verbleven nog vijf jaar in Iran bleven (CGVS 15/18557-1, p. 10). Hij wijzigt zijn verklaringen in het tweede gehoor en geeft aan dat jullie nog zes of zeven jaar in Iran verbleven na jullie terugkeer uit Afghanistan (CGVS 15/18557-2, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat indien jullie werkelijk slechts één jaar in Afghanistan zouden hebben verbleven in de beginperiode van de ambtstermijn van president Karzai, jullie zeker nog 9 tot 10 jaar in Iran of elders zouden moeten hebben verbleven, antwoordt uw echtgenoot slecht dat hij 32 jaar in Iran gewoond heeft en slechts één jaar daarvan in Afghanistan verbleef (CGVS 15/18557-2, p. 11). Dat jullie jullie verklaringen over de lengte van jullie verblijf in Iran na jullie terugkeer vanuit Afghanistan voortdurend wijzigen, en dat jullie bovendien geen duidelijkheid kunnen scheppen over de exacte periode van jullie verblijf in Afghanistan, doet vermoeden dat jullie informatie achterhouden over de werkelijke lengte en/of de frequentie van jullie verblijven in Afghanistan.

Wat betreft de problemen van uw echtgenoot met de taliban, moet worden opgemerkt dat uw echtgenoot tegenstrijdige verklaringen aflegt over de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen van de taliban. Zo vermeldt uw echtgenoot aanvankelijk dat hij na jullie terugkeer in Afghanistan elke drie dagen een dreigbrief ontving van de taliban (CGVS 15/18557-1, p. 9). Wanneer hem gevraagd wordt waar de brieven zich bevinden, wijzigt hij zijn verklaringen en geeft hij aan dat hij niet per brief maar mondeling bedreigd werd (CGVS 15/18557-1, p. 9). Dat uw echtgenoot zijn verklaringen aanpast op het moment dat er dieper wordt ingegaan op details, doet twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verder vallen de uitspraken van uw echtgenoot over de bedreigingen van de taliban moeilijk te rijmen met uw verklaringen over de verblijven van uw echtgenoot in zijn geboortestreek. Uw echtgenoot geeft aan dat hij ongeveer vijftig keer gevraagd werd door de taliban om hen te vervoegen en dat deze aanzoeken hem vooral in Ghorband gevraagd werden (CGVS 15/18557-1, p. 10). Dat u verklaart dat uw echtgenoot niet veel in Ghorband verbleef is bijgevolg strijdig met zijn verklaringen (CGVS 2, p. 6). Dat uw echtgenoot verklaart dat hij meer dan vijftig keer werd aangesproken door de taliban met de vraag hen te vervoegen, maar de taliban in een periode van zeven maanden steeds kon afhouden, is erg opmerkelijk (CGVS 15/18557-1, p. 10). Uw echtgenoot slaagt er echter niet in te verklaren hoe hij in staat was de taliban zeven maanden aan het lijntje te

houden, en hen weg te sturen zonder hen ooit te vervoegen (CGVS 15/18557-1, p. 10). Dit doet dan ook verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen van uw echtgenoot met de taliban. Gelet op deze vaststellingen en het hierboven aangetoonde gebrek aan geloofwaardigheid met betrekking tot jullie verklaringen over jullie verblijf in Afghanistan na de val van de taliban, kan bijgevolg ook geen geloof gehecht worden de door jullie voorgehouden problemen van uw echtgenoot met de taliban.

Gelet op wat voorafgaat, heeft u uw voorgehouden problemen niet aannemelijk gemaakt en geen zicht gegeven op uw netwerk en uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg kan de status van vluchteling u niet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen en verblijven in Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u en uw echtgenote niet de waarheid hebben verteld over jullie verblijf voor jullie komst naar België. Aldus hebben u en uw echtgenote het CGVS geen klaarheid geboden over jullie reële verblijfssituatie voor jullie aankomst in België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op jullie schouders rust. Door jullie gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar en onder welke omstandigheden jullie voor jullie aankomst in België leefden en om welke redenen u en uw partner jullie werkelijke streek van herkomst werkelijk hebben verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maken jullie bijgevolg de door jullie aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u voorgelegde documenten herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet. Uw taskara bevestigt enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staat. De uitwijzingsbevelen uit Iran tonen louter aan dat u en uw echtgenoot in Iran hebben verbleven, maar zijn verder geenszins in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Wat betreft de door u voorgelegde foto's dient te worden opgemerkt dat niet kan worden vastgesteld waar, wanneer en in welke

omstandigheden deze foto's precies genomen zijn. Deze geven hoe dan ook geen informatie over uw identiteit, profiel, reële achtergrond en uw verblijf voor uw komst naar België.

Wat betreft de verschillende klachten, petitie, getuigenis over uw familieband, gehoorverslagen en vragenlijsten van de rechtbanken en politiebureaus die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat deze de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Hierbij moet tevens worden opgemerkt dat u aangeeft dat u de documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag niet gelezen heeft (CGVS 2, p. 11). Dat u het zou nagelaten hebben documenten over de rechtszaak en de problemen met uw broers, die de oorzaak vormden voor uw terugkeer naar Iran, te lezen, wijst op een gebrek aan interesse die niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Wat betreft het Belgische medisch attest en het verslag van het gastro-enterologisch onderzoek moet worden gesteld dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin uw echtgenoot de vermelde verwondingen opliep. Uit het medisch attest blijkt immers dat de arts zich wat dit betreft baseerde op de verklaringen van uw echtgenoot hetgeen onmogelijk als een objectieve en betrouwbare bron kan worden aanzien. Het attest is dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Bovendien dient hieraan te worden toegevoegd dat uw echtgenoot aan de dokter verklaard heeft dat de verwondingen veroorzaakt zijn door een anale verkrachting met een stok in de periode 2010-2011 in Kabul. Deze verklaringen stroken echter niet met de verklaringen die door u en uw echtgenoot werden afgelegd op het CGVS, waar jullie steeds beweerd hebben in de periode 2002-2004 in Kabul verbleven te hebben.

Wat betreft het verslag van het gastro-enterologisch onderzoek moet worden opgemerkt dat de arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt vast dat in het verslag van zowel het eerste als het tweede interview op het CGVS bepaalde passages onleesbaar zijn gemaakt (interview 13-06-2016, p.12, 16, 19, 20 en interview 25-07-2016, p. 3). Zij betoogt dat nergens in het verslag de reden hiervan wordt opgegeven of verduidelijkt waarom deze onleesbaar werden gemaakt. Zij is van mening dat de verwerende partij om deze reden het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel alsook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 3 EVRM en artikel 9 EVRM.

Verzoekster geeft een uitgebreide uiteenzetting over de definitie van vluchteling en verwijst naar de algemene situatie en herneemt haar asielrelaas. Verzoekster verwijst naar de uiterst zwakke positie van de vrouw in Afghanistan. Verzoekster benadrukt voorts dat zij met betrekking tot het conflict met haar broer onmogelijk de bescherming kan inroepen van politiediensten aangezien haar broer een hoge positie bij de politie bekleedt. Met betrekking tot de onduidelijkheid inzake de chronologie van verzoeksters verblijf stelt zij zich de vraag of een precieze datum wel het criterium kan of mag zijn om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te beoordelen en of het niet eerder de aanleiding en gebeurtenissen zoals die zich hebben voorgedaan in aanmerking moeten worden genomen. Verzoekster benadrukt tevens dat wat het tijdstip betreft dat haar zoon vanuit Iran naar Afghanistan terugkeerde er verwarring was omdat verzoekster niet altijd de vragen juist begrepen heeft en dit eveneens geldt voor de verwarring omtrent de simkaart en telefoon. Verzoekster bevestigt dat de documenten die zij en haar echtgenoot hebben neergelegd wel degelijk authentieke documenten zijn.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoekster op het risico op onmenselijke en vernederende behandeling in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Zij verwijst naar het landenrapport van de Verenigde Staten alsook naar het reisadvies dat de Belgische overheid geeft aan haar onderdanen.

Verzoekster besluit dat haar asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekster voert aan dat zij haar broer vreest in Afghanistan ten gevolge van een erfeniskwestie. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zowel verzoekster als haar echtgenoot er niet in slagen duidelijkheid te verschaffen over hoe, waar en wanneer zij gedurende één jaar in Afghanistan verbleven na hun jarenlange verblijf in Iran. Verzoekster voert voorts aan dat zij na hun terugkeer uit Afghanistan naar Iran enkele jaren illegaal op het eiland Qeshm verbleven, het hen verboden werd er nog verder te wonen en zij om die reden beslisten naar Europa te reizen.

Uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat verzoekster er in het geheel niet in slaagt duidelijkheid te verschaffen over haar profiel en haar verblijf voor haar komst naar België. Uit de stukken van de respectieve administratieve dossiers blijkt dat er vooreerst onduidelijkheid is over wanneer verzoekster en haar echtgenoot werkelijk vanuit Iran naar Afghanistan zouden zijn teruggereisd. Verzoekster slaagt er niet het jaar te benoemen waarin zij beiden in Afghanistan zouden verbleven hebben. Verzoekster en haar echtgenoot leggen tegenstrijdige verklaringen af over de lengte van hun verblijf in Afghanistan en slagen er geenszins in duidelijkheid te scheppen over de plaats(en) van verblijf in Afghanistan. Ter terechtzitting verklaart verzoekster bovendien uitdrukkelijk dat zij nooit naar Afghanistan is teruggekeerd en dat enkel haar (tweede en huidige) echtgenoot naar Afghanistan reisde. Verzoekster vervolgens gewezen op deze manifeste tegenstrijdigheid in haar verklaringen bevestigt zij nogmaals nooit te zijn teruggekeerd naar Afghanistan. Haar verklaring ter terechtzitting klemmt des te

meer nu haar hele asielrelaas berust op haar terugkeer naar Afghanistan in het kader van een erfeniskwestie. Deze vaststelling verhindert verder nog enig geloof te hechten aan verzoeksters asielrelaas gelet op haar bedrieglijke verklaringen over een terugkeer naar Afghanistan vanuit Iran.

In de mate er nog geloof zou worden gehecht aan verzoeksters verblijf in Iran maakt zij in het geheel niet aannemelijk er als Afghaanse vluchteling te hebben verbleven. Haar administratief dossier bevat tientallen onvertaalde documenten. Enkel van verzoeksters taskara en van een aantal klachten werden vertalingen neergelegd. De klachten, zo al wordt aangenomen dat het authentieke stukken zijn, bewijzen enkel dat er onenigheid is binnen de familie naar aanleiding van erfeniskwestie, niet meer of niet minder. Hieruit blijkt geenszins dat verzoekster of haar echtgenoot fysiek zouden zijn aangevallen door verzoeksters broer, noch dat verzoekster en haar zussen met hun klachten "overal op een muur stootten" omdat de oudste broer aan het hoofd stond van het anti-drugsdepartement in Kabul zodat dit document geen bewijs is van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten. Het medisch attest dat door een arts in België werd opgesteld en bepaalde letsels bij verzoeksters echtgenoot vaststelde is evenmin een bewijs van de aangehaalde feiten aangezien de arts zich voor het attest louter baseerde op de verklaringen van verzoeksters echtgenoot. Het oorzakelijk verband tussen de letsels en de aangehaalde feiten is derhalve niet aangetoond.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekster als Afghaanse vluchteling in Iran verbleef dan nog kan worden vastgesteld dat zij niet aantoonbaar er illegaal te hebben verbleven temeer nu zij in haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal alsook in haar verzoekschrift laat uitschijnen dat er aan haar legale verblijfsstatus in Iran een einde kwam na haar vertrek naar en vervolgens terugkeer uit Afghanistan terwijl zij ter terechtzitting uitdrukkelijk verklaart nooit meer naar Afghanistan te zijn teruggekeerd vanuit Iran. Het enige document met betrekking tot de verblijfssituatie in Iran is een document van de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit blijkt dat er door verzoeksters echtgenoot een tijdelijke verblijfskaart op zijn naam in Iran werd neergelegd. Hoe dan ook blijkt uit de stukken toegevoegd aan het administratief dossier dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Deze informatie in samenhang met verzoeksters bedrieglijke verklaringen volstaan om geen bewijswaarde te verlenen aan de talrijke door verzoekers neergelegde documenten.

Waar verzoekers ten slotte in hun verzoekschrift nog aanhalen dat er tal van passages in de gehoorverslagen onleesbaar werden gemaakt kunnen zij niet worden gevolgd. Uit inzage van de stukken van het administratief dossier vermag dit immers geenszins te blijken.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de Afghaanse nationaliteit van verzoekers in twijfel wordt getrokken.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoekers niet de waarheid hebben verteld over hun verblijf voor hun komst naar België. Verzoekers hebben geen enkele klaarheid geboden over hun reële verblijfssituatie voor hun aankomst in België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op hun schouders rust. Door het feit dat verzoekers als asielzoeker geen reëel beeld bieden op hun verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhinderen zij de Belgische overheden hun reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene

toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Gelet op het voorgaande kan verzoeksters verwijzing naar de uiterst zwakke positie van vrouwen in Afghanistan niet dienstig worden aangebracht. Verzoekster maakt immers geen verband van haar persoon met Afghanistan aannemelijk. Dit geldt eveneens voor de verwijzing naar rapporten over de veiligheidssituatie in Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.3. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER